

ΣΕΒΕ

ΣΥΣΤΗΜΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΤΗΣ ΣΥΣΤΗΜΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τα γεγονότα της 20ής Μαρτίου 2026 — οι προσαγωγές στελεχών εκπαιδευτικών φορέων ψυχοθεραπείας — δεν αφορούν μεμονωμένα πρόσωπα. Αφορούν έναν ολόκληρο κλάδο που επί δεκαετίες κλήθηκε να λειτουργεί υπεύθυνα απέναντι σε θεραπευόμενα και εκπαιδευόμενα άτομα σε ένα κανονιστικό κενό για το οποίο δεν ευθύνεται. Η σημερινή εισαγγελική παρέμβαση δεν γεννά απλώς νομικά ερωτήματα — θέτει ζήτημα αρχής: μπορεί το κράτος να τιμωρεί αναδρομικά αυτούς/ές που κάλυπταν τις αποτυχίες και τα κενά του;

Η επιστημονική κοινότητα της ψυχοθεραπείας στην Ελλάδα λειτουργεί από δεκαετίες με αναφορά στα ευρωπαϊκά πρότυπα — ΕΑΡ, ΕΦΤΑ, ΕΑΒΡ — ακριβώς επειδή δεν υπάρχει εθνικό θεσμικό πλαίσιο. Αυτή δεν είναι παρανομία· είναι η μόνη επαγγελματικά υπεύθυνη επιλογή όταν το κράτος απουσιάζει από τη ρύθμιση ενός κλινικού πεδίου.

Η υπουργική απόφαση Γ3α,β/Γ.Π. οικ. 49291/2019 αναγνωρίζει ρητά ότι οι ψυχολόγοι που στελεχώνουν δημόσιες δομές ψυχικής υγείας οφείλουν να διαθέτουν «μεταπτυχιακή ή ισοδύναμη εκπαίδευση στην ψυχοθεραπεία από αναγνωρισμένο φορέα». Οι φορείς που σήμερα αντιμετωπίζουν δικαστική έρευνα είναι ακριβώς αυτοί που παρείχαν εκείνη την εκπαίδευση — την εκπαίδευση που το ίδιο το κράτος ζητούσε.

Για το ζήτημα των «πλαστών» και «παράνομων» πτυχίων: μια αναγκαία διευκρίνιση

Στη δημόσια συζήτηση των τελευταίων ημερών χρησιμοποιείται με επικίνδυνη αδιαφορία ορολογία που φέρει βαρύ νομικό και ηθικό φορτίο: «πλαστά πτυχία», «παράνομοι τίτλοι», «απάτη». Είναι ανάγκη να ειπωθεί καθαρά τι σημαίνουν αυτές οι λέξεις — και τι δεν σημαίνουν.

Πλαστό πτυχίο είναι ένα έγγραφο που πλαστογραφεί τίτλο σπουδών ΑΕΙ ή αναγνωρισμένου εκπαιδευτικού ιδρύματος, αποδίδοντας ακαδημαϊκά προσόντα που ο κάτοχος δεν απέκτησε ποτέ. Αυτό αποτελεί ποινικό αδίκημα και κανείς στον κλάδο δεν το υπερασπίζεται.

Πιστοποιητικό εκπαίδευσης σε ψυχοθεραπευτική προσέγγιση είναι κάτι εντελώς διαφορετικό. Είναι τεκμήριο ολοκλήρωσης εξειδικευμένης κλινικής εκπαίδευσης — θεωρητικής, εποπτευόμενης και προσωπικής — σε πρόγραμμα αναγνωρισμένο από ευρωπαϊκούς φορείς. Δεν ισχυρίζεται ότι είναι πτυχίο ΑΕΙ. Δεν αντικαθιστά βασικό τίτλο σπουδών. Λειτουργεί ως εξειδίκευση πάνω σε ήδη υπάρχοντα επαγγελματικά προσόντα.

Το να εξισωθούν αυτά τα δύο στον δημόσιο λόγο δεν είναι απλώς ανακριβές — είναι συκοφαντικό. Είναι σαν να χαρακτηρίζουμε «παράνομη» την εκπαίδευση ενός χειρουργού σε εξειδικευμένη τεχνική επειδή δε ρυθμίζεται ρητά από νόμο· η απουσία ρύθμισης δεν συνιστά αδίκημα — συνιστά κενό που οφείλει να καλύψει η πολιτεία.

Τα σοβαρά εκπαιδευτικά κέντρα ψυχοθεραπείας εφαρμόζουν αυστηρά κριτήρια αξιολόγησης που καθορίζονται από οργανισμούς όπως η ΕΑΡ και η ΕΦΤΑ: ωρών εκπαίδευσης, εποπτείας, προσωπικής θεραπείας, δεοντολογικού κώδικα. Η ελληνική πολιτεία ουδέποτε αμφισβήτησε αυτά τα πρότυπα· απλώς δεν τα ενσωμάτωσε νομοθετικά. Αυτή είναι η αποτυχία του κράτους, όχι του κλάδου.

Αξίζει τέλος να τεθεί και το πολιτικό ερώτημα ανοιχτά: ποιος εξυπηρετείται από αυτή τη σύγχυση; Ποιος κερδίζει όταν χιλιάδες έμπειροι/ες ψυχοθεραπευτές/τριες — με δεκαετίες κλινικής εργασίας, δημοσιεύσεις, εποπτεία, ευρωπαϊκή αναγνώριση — παρουσιάζονται ως απατεώνες; Η εμπειρία άλλων ευρωπαϊκών χωρών δείχνει ότι η ρύθμιση του κλάδου της ψυχοθεραπείας είναι κατεξοχήν πεδίο σύγκρουσης συμφερόντων — ιατρικών συλλόγων, ψυχιατρικών κλάδων, ασφαλιστικών φορέων. Η Ελλάδα δεν αποτελεί εξαίρεση.

Για το ανακοινωθέν Παρατηρητήριο Ψυχοθεραπείας και Συμβουλευτικής Ψυχικής Υγείας

Η πρωτοβουλία αυτή θα μπορούσε να αποτελέσει βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση. Αλλά μόνο υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις που σήμερα δεν διασφαλίζονται.

Η σύνθεση και η λειτουργία του Παρατηρητηρίου απαιτεί ουσιαστική — όχι διακοσμητική — συμμετοχή των επιστημονικών φορέων του κλάδου. Τα κριτήρια αξιολόγησης των

εκπαιδευτικών κέντρων δεν μπορούν να διαμορφωθούν από αυτούς που αγνοούν τι σημαίνει ποιοτική κλινική εκπαίδευση.

Επίσης, δεν μπορεί να αγνοηθεί η χρονική αλληλουχία: δικαστικές παρεμβάσεις πριν από τη νομοθέτηση. Όταν η εισαγγελική έρευνα προηγείται του θεσμικού πλαισίου που θα έπρεπε να ορίζει τι συνιστά παράβαση, δεν εφαρμόζεται νόμος — κατασκευάζεται αναδρομικά ενοχή.

Ένα Παρατηρητήριο χωρίς ισορροπία στη σύνθεσή του κινδυνεύει να μετατραπεί από εργαλείο προστασίας του κοινού σε εργαλείο αποκλεισμού επαγγελματιών. Αυτό δεν θα προστατεύσει κανέναν — θα αδειάσει περαιτέρω ένα ήδη υποστελεχωμένο σύστημα ψυχικής υγείας.

Η ψυχοθεραπεία στην Ελλάδα χρειάζεται θεσμοθέτηση. Αλλά η θεσμοθέτηση σε κλίμα εκφοβισμού, χωρίς διαφάνεια και χωρίς τη συμμετοχή αυτών που υπηρετούν τον κλάδο, δεν προστατεύει — αποδυναμώνει.

Η ψυχοθεραπεία δεν είναι προνόμιο — είναι κλινική πράξη με αποδεδειγμένη αποτελεσματικότητα, αυστηρή δεοντολογία και βαθιά ανθρωπιστική παράδοση. Αυτή η παράδοση δεν θα υπερασπιστεί τον εαυτό της με σιωπή, ούτε θα νομιμοποιήσει με τη συγκατάθεσή της διαδικασίες που την αντιμετωπίζουν ως πρόβλημα προς διαχείριση.

Δηλώνουμε παρόντες — κριτικά, υπεύθυνα και χωρίς εκπτώσεις.

Με εκτίμηση,

Το Διοικητικό Συμβούλιο

της Συστημικής Εταιρείας Βορείου Ελλάδος

